

Sapkowski - Zaklínač

Potom se říkalo, že ten člověk přišel ze severu, od Provaznické brány. Šel pěšky, naloženého koně vedl za uzdu. Bylo pozdě odpoledne, krámky provazníků i klempířů už byly zavřené a ulička zela prázdnotou. Bylo teplo, ale ten člověk měl přes ramena přehozený černý plášť. Byl nápadný.

Zastavil se před hospodou Starý Narakort, chvíli čekal a naslouchal hučení hlasů. Hospoda byla, jako ostatně v tom čase vždy, plná. Do Starého Narakortu ale nevešel. Vedl koně dál, do dolní části uličky. Stála tam druhá, menší krčma, již se říkalo U lišky. Tam bylo prázdno. Krčma neslula právě nejlepší pověstí.

Krčmář zvedl hlavu od bečky kvašených okurek a změřil si hosta. Cizinec, stále ještě v plášti, stál před šenkýřem bez pohybu a mlčel.

"Přejete si?"

"Pivo," odpověděl neznámý. Neměl zrovna nejpříjemnější hlas.

Krčmář otřel ruce o zástěru a naplnil otřískaný hliněný korbek.

Neznámý nebyl starý, vlasy už měl ale notně prokvetlé. Pod pláštěm měl obyčejnou odřenou koženou kazajku, sešněrovanou pod krkem a na pažích. Když plášť odložil, všichni viděli, že mu na řemeni na zádech visí meč. Na tom by nebylo nic zvláštního, ve Wyzimě v oněch časech nosil zbraň každý, nikdo jej ale neměl pověšený na zádech jako luk či toulec.

Neznámý se neposadil mezi nepočetné hosty u stolu, zůstal stát u šenku a upíral na krčmáře své pronikavé oči. Lokl si.

"Hledám nocleh."

"Nemám," zabručel krčmář, pohled upřený na hostovy zaprášené a špinavé boty. "Zeptejte se ve Starém Narakortu."

"Radši bych zůstal tady."

"Nemám," krčmář konečně rozpoznal jeho přízvuk. Byl to Riv.

"Zaplatím," pronesl cizinec tiše a jakoby nejistě.

A tím právě začal ten hrozný příběh. Pod'obaný dlouhán, který z cizince od jeho příchodu ani na okamžik nespustil oči, vstal a přistoupil k šenku. Jeho dva přátelé se postavili na více než dva kroky za ním.

"Není tu místo, blboune. Rivskej vandráku," zachraptěl pod'obanec. "Takový, jako seš ty, ve Wyzimě nepotřebujem. Todle je slušný město."

Neznámý uchopil svůj korbek a ustoupil. Pohlédl na krčmáře, ale ten se jeho pohledu vyhnul. Bránit Riva, to jej ani nenapadlo. Kdo, konečně, měl vůbec Rivy rád?

"Každý Riv je zloděj," pokračoval pod'obanec, páchnoucí pivem, česnekem a vztekem. "Slyšíš, křiváku?"

"Neslyší. Asi má nasráno v uších," řekl jeden z těch vzadu a druhý se zachechtal.

"Zaplat' a vypadni!" zařval poďobanec.

Teprve teď se na něj neznámý podíval.

"Nejprv si dopiju pivo."

"My ti pomůžem," zasyčel dlouhán. Vyrázil Rivovi korbel z ruky, zároveň jej chytil za ruku a za řemen, opásaný kolem hrudi. Jeden z dlouhánových přátel zvedl pěst. Cizinec se zatočil a poďobanec se zapotácel. Zasvištěl tasený meč, čepel se zaleskla ve světle kahanců. Zmatek a křik. Někdo ze zbývajících hostů se vrhl ke dveřím. Zarachotily židle, hliněné nádoby hluše narazilo na podlahu. Krčmář s rozechvělými rty hleděl na hrozně rozbitou poďobancovu tvář. Dlouhán s prsty zaklesnutými o šenk padal a mizel z očí, jakoby tonul. Ti dva zbýající leželi na podlaze. Jeden bez pohybu, druhý se třásl v rychle se zvětšující tmavé louži. Vzduchem vibroval mučivý, vysoký ženský výskot. Krčmář se otřásl, nadechl a začal zvracet.

Neznámý ustoupil ke zdi. Stál tam příkrčený, napjatý a ostražitý.

V obou rukou třímал meč, jehož čepel kroužila vzduchem. Nikdo se ani nepohnul. Na tvářích hostů se usadila hrůza, znehybnila jejich paže a ucpala hrdla jako studené bláto.

Do krčmy vpadli hlučně s řinčícími zbraněmi tři biřici. Museli být někde blízko. V rukou měli kůží opletené hole, ale když spatřili mrtvoly, okamžitě vytáhli meče. Riv se přilepil ke zdi a levou rukou vytáhl z holínky dýku.

"Odhod' to!" zařval jeden z biřiců nejistě. "Odhod' to, lumpe! Půjdeš s námi!"

Druhý biřic odkopl stůl, který mu zabraňoval dostat se k Rivovi ze strany.

"Utíkej pro lidi, Tresko!" vykřikl na třetího, stojícího u dveří.

"Není třeba," prohlásil neznámý a nechal meč klesnout. "Půjdu sám."

"Půjdeš, pse, ale na provaze!" odpověděl mu ten nejistý. "Odhod' ten meč, nebo ti rozseknu kebuli!"

Riv se narovnal. Rychle vsunul čepel pod levou paži a pravou rukou pozvednutou k biřicům, ve vzduchu bleskově načrtl nějaké znamení. Někteří z hostů se zvedli, ostatní se vrhli ke dveřím. Žena se opět divoce rozvřískala.

"Půjdu sám," zopakoval neznámý kovově znějícím hlasem. "Vy tři půjdete se mnou. Zavedete mě k místodržiteli. Neznám cestu."

"Ano, pane," vykřikl biřic a uklonil se. Nejistě se ohlížeje vykročil ke dveřím. Zbýající dva jej rychle následovali. Neznámý vsunul meč do pochvy, dýku do holínky a vykročil za nimi. Když procházel kolem stolů, zakrývali si hosté tváře šosy svých chalátů.

*

Wyzimský místodržící Velerad se poškrábal pod bradou. Zamyslel se. Nebyl pověřčivý, přesto se mu ale zrovna nezamlouvalo zůstat s Bělohlavým o samotě. Rak se ale rozhodl.

"Odejděte," přikázal biřicům. "A ty se posad'. Ne, sem ne. Tam dál, jestli můžeš."

Neznámý usedl. Neměl už ani meč, ani černý plášť.

"Poslouchám," řekl Velerad, pohrávaje si s těžkým palcátem, ležícím na stole. "Jsem Velerad, místodržící wyzimský. Co mi chceš, zbojníku? Půjdeš do lochu. Tři mrtví, pokus o

uhranutí - to není špatné. To vůbec není špatné. Za takové věci se u nás, ve Wyzimě, naráží na kůl. Já jsem ale spravedlnost sama, a tak tě nejdřív vyslechnu. Mluv."

Riv rozepnul kazajku a vytáhl ze záňadří svitek bílé kozí kůže.

"Přibíjíte to na rozcestích, na krčmách," promluvil tiše. "Je to, co tu je napsáno pravda?"

"Aha," zabručel Velerad, hledě na runy, vyleptané v kůži. "To máš těžké. Škoda, že mě to hned nenapadlo. Jistě, je to ta nejpravdivější pravda. Podepsán je Foltest, král a vládce Temerie, Pontaru a Mahakamu. A tak je to pravda. Jenže - vyhláška je vyhláška a zákon je zákon. Já tady, ve Wyzimě, zastupuji právo a pořádek! Nedovolím žádné vraždění! Jasně?"

Riv přikývl na souhlas. Velerad rozhněvaně zasípal:

"Zaklínačské znamení máš?"

Neznámý opět sáhl do záňadří a vytáhl kulatý medailon na stříbrném řetízku, na němž byla vyobrazena vlčí hlava s vyceněnými tesáky.

"Jak se jmenuješ? Klidně si můžeš třeba něco vymyslet, neptám se ze zvědavosti, jen bych rád věděl, jak ti říkat."

"Říkají mi Geralt."

"Dobrá, tedy Geralt. Podle přízvuku pocházíš z Rivie."

"Z Rivie."

"No dobrá. Víš co, Geralte? S tímhle," poklepal na vyhlášku, "s tímhle mi dej svátek. Je to vážná věc. Mnoho se jich pokoušelo. Tohle, brachu, není jako nasekat pár lotrům."

"Já vím. Je to, pane místodržící, moje práce. A je tu psáno, že odměna činí tři tisíce orenů."

"Tři tisíce," našpulil Velerad rty. "A jak se říká mezi lidem, princezna za ženu. I když tohle tam Foltest nenapsal."

"Princezna mě nezajímá," prohlásil Geralt klidně. Seděl, ani se nehnul, ruce složeny na kolenou. "Je psáno tři tisíce."

"Co jsou to za časy!" povzdechl si místodržící. "Jak prašivá doba! Koho by ještě před dvaceti lety napadlo, i kdyby byl třeba ožralý, že budeme mít takové profese? Zaklínači! Potulní lovci bazilišků! Podomní zabíječi draků a vodníků! Hele, Geralte, můžete ve vašem cechu pít pivo?"

"Jistě."

Velerad zatleskal.

"Pivo!" zvolal. "A tak si, Geralte, přisedni. Mně už je všechno jedno."

Pivo bylo studené a pěnilo.

"Máme hrozné časy," pokračoval Velerad v monologu a nahýbal si ze sklenice. "Rozlezlo se nám tu pěkné svinstvo. V Mahakamu i v horách se to jen hemží všelijakými strašidly. V lesích dřív vyli jen vlci a teď - přízraky, všelijací hejkalové, všude kam se koukneš nějaký lesní muž nebo něco takového. Víly a polednice kradou po vsích děti, už je toho příliš. Nemoci, o jakých dřív nikdo ani neslyšel. Vlasy se z toho ježí. A teď ještě tohle," strčil do svitku na stole. "Vůbec se nedivím, Geralte, že je po vašich službách taková poptávka."

"To je královská vyhláška, pane místodržící," zvedl Geralt hlavu. "Znáte podrobnosti?"

Velerad se zhoupl na židli, ruce sepjaté na břicho.

"Podrobnosti, říkáš? Jistěže znám. Ne zrovna z první ruky, ale přesto z hodnověrných pramenů."

"O to mi právě jde."

"Ty jsi ale mezek. Jak chceš. Tak poslouchej." Velerad si lokl piva a ztlumil hlas. "Náš milovaný Foltest nám ještě za vlády starého Medella, svého otce, předváděl, co umí - a že toho bylo požehnaně. Počítali jsme, že jej to věkem přejde, ale on zatím hned po své korunovaci, po smrti otce, starého krále, překonal sám sebe. Ani jsme nestačili zírat. Zkrátka - udělal dítě své vlastní sestře, Addě. Adda byla mladší než on, vždycky drželi spolu, ale nikoho nenapadlo, no snad jen královnu..."

Prostě, koukáme, Adda najednou s takovýmhle břichem a Foltest začíná mluvit o svatbě. Se sestrou! Sleduješ mě, Geralte? Vznikla hrozně napjatá situace, protože si Vizimir z Novigradu akorát usmyslel za Foltesta provdat svou dceru Dalhu, vyslal poselstvo a my jsme krále museli držet za ruce i nohy, protože chtěl utéct a posluš se vysmát. Chválabohu se to podařilo, jinak by nás Vizimir asi vykuchal. Potom se nám, ne bez Addiny pomoci, měla na bratříčka velký vliv, chlapečkovi podařilo vymluvit rychlou svatbu. No, a Adda pak v předepsané době porodila, jak jinak. A teď dobře poslouchej, začíná to být zajímavé. To, co se narodilo, moc lidí nevidělo, ale jedna z porodních bab vyskočila z okna věže a zabila se, druhá se zbláznila a dodnes se nevzpamatovala. Mám tedy takový dojem, že ten parchant nebyl zrovna nejkrásnější. Byla to holka. Zemřela hned po porodu. Nikdo, jak se zdá, s podvázáním pupeční šňůry nespíchal. A Adda, na své štěstí, porod nepřežila taky. A pak ze sebe, brachu, Foltest zase udělal hlupáka. Tu potvoru měl spálit nebo, co já vím, zakopat někde v pustině a ne uložit ji do sarkofágu v palácovém podzemí."

"Teď už je marné to rozebírat," zvedl Geralt hlavu. "V každém případě měli pozvat někoho z Vědoucích."

"Myslíš ty zloděje s hvězdičkami na kloboucích? Ale ano, slétlo se jich tu snad deset, jenže až potom, co se ukázalo, co v tom sarkofágu vlastně leží. A co z něj po nocích vylézá. Tedy, nezačalo to vylézat hned, to zas ne. Po pohřbu byl sedm let klid. Až tu, jedné noci, zrovna byl úplněk, se v paláci ozval křik a začaly zmatky. Co ti budu vykládat, sám o tom něco víš, vyhlášku jsi četl. Nemluvně v rakvi vyrostlo - a ne zrovna málo - zuby mu narostly jak se patří. Jedním slovem striga. Škoda, že jsi neviděl mrtvolu. Tak jako já. Určitě by ses Wyzimě zdaleka vyhnul."

Geralt mlčel.

"Tehdy," pokračoval Velerad, "jak už jsem říkal, k nám Foltest povolal celou hromadu čarodějů. Překřikovali se, moc nechybělo a pobili by se těmi svými holemi, které nosí nejspíš aby jimi odháněli psy, když je na ně někdo poštvě. A podle mě je na ně poštvávají správně. Odpuť, Geralte, máš-li na čaroděje jiný názor, při tvém povolání je to pravděpodobné, ale pro mě to jsou darmožrouti a hlupáci. Vám, zaklínačům, lidi věří víc. Jste přinejmenším, jak to říct, konkrétnější?"

Geralt se usmál, ale neřekl ani slovo.

"No, přejdeme k věci." Místodržící nahlédl do džbánu a dolil pivo sobě i Rivovi. "Rady některých těch čarodějů zase až tak hloupé nebyly. Jeden navrhoval strigu spálit i se sarkofágem a palácem, jiný zase radil useknout jí hlavu prknem, ostatní navrhovali vrážet do různých částí jejího těla dřevěné kolíky, samozřejmě ve dne, kdy ta čertice spala v truhle znavená nočními radovánkami. Jenže se, bohužel, našel jeden cvok se špičatou čepicí na plešaté kebuli, hrbatý poustevník, který si usmyslel, že to jsou čáry a že se to dá odčarovat, takže ze strigy bude zase Foltestova dceruška, krásná jako obrázek. Jenom se k kryptě musí

prosedět celá noc a bude po kraválu. A pak - představ si, Geralte, toho pitomce - odešel na noc do krypty. Není těžké uhádnout, že toho z něj moc nezbylo, neuspíš jen čepice a hůl. Jenže Foltest se toho nápadu chytil jako klíště. Zakázal všechny pokusy o její zabití a ze všech koutů země stáhl všelijaké šarlatány, aby strigu přečarovali zpátky na princeznu. To ti byla ale banda! Jakési pokřivené ženštiny, všelijací kulhavci, špinaví a zavšivení, brachu, až to jednomu přišlo líto. No a hrrr do čarování, hlavně ovšem u misky a džbánu. Jistě, některé z nich Foltest nebo rada rychle odhalili, pár jich nechali dokonce pověsit na hradbách. Jenže jen málo, počertech málo. Já bych je pověsil všechny. To, že ta striga každou chvilku někoho zakousla a těch podvodníků si ani nevšimla, snad ani říkat nemusím. Ani to, že Foltest tam už nebydlel. Vůbec nikdo tam nebydlel." Velerad se odmlčel, potřeboval se napít. Zaklínač mlčel.

"A tak už to, Geralte, pokračuje šest let, protože se to narodilo před nějakými čtrnácti lety. Měli jsme v té době jiné starosti, porvali jsem se totiž s Vizimirem z Novigradu a to z dobrých a pochopitelných důvodů, šlo nám o přesunutí hraničních kamenů a ne o nějaké dcerky či veselky. Abych to doplnil, Foltest už začíná mluvit o svatbě a prohlíží si nabídky z okolních dvorů; dřív je házel do záchoda. Občas má ale záchvaty té své mánie a posílá jezdce hledat nové čaroděje. Jo, i odměnu slíbil, celé tři tisíce, takže se seběhlo pár pitomců, potulných rytířů a dokonce i jeden pasáček, známý to kretén, budiž mu země lehká. A striga se má dobře. Akorát občas někoho zakousne. Na to se dá zvyknout. A z těch hrdinů, co se ji pokoušejí odčarovat, je aspoň ten užitek, že se ta bestie nažere na místě a neleze z paláce ven. A Foltest má nový, docela hezký zámek."

"Za šest roků," zvedl Geralt hlavu, "za šest roků to nedokázal nikdo vyřešit?"

"Nedokázal." Velerad si zaklínače změřil pronikavým pohledem. "Ono s tím nejspíš nic dělat ani nejde, musíme se s tím smířit. Mluvím o Foltestovi, našem nejmilostivějším a milovaném vládcu, který na rozcestích ještě pořád vyvěšuje ty vyhlášky. Jenže v poslední době je těch dobrovolníků nějak málo. Abych řekl pravdu, nedávno tu jeden byl, jenže ty tři tisíce chtěl předem a tak jsme jej strčili do pytle a hodili do jezera."

"Podvodníci se najdou vždycky."

"To máš pravdu. A není jich málo," přitakal místodržící, nespouštěje ze zaklínače oči. "A proto, půjdeš-li do paláce, nechtěj zlato předem. Půjdeš-li tam vůbec."

"Půjdu."

"Jak chceš, je to tvoje věc. Pamatuj ale na mou radu. Jo, když už jsme u odměny, v poslední době se začalo mluvit i o její druhé části - už jsem to říkal. Princeznu za ženu. Nevím, kdo na to přišel, jestli ale ta striga vypadá tak, jak se říká, je to moc smutný vtip. Přesto ale se našlo dost hlupáků, kteří se hnali do paláce hned, jak se to rozkřiklo. Šance dostat se do královské rodiny. Konkrétně dva ševcovští tovaryši. Proč jsou, Geralte, ševci tak pitomí?"

"Co já vím? A zaklínači to, pane místodržící, zkoušeli také?"

"Jistě. Pár jich tam bylo. Jenže vždy, když slyšeli, že je strigu nutno odčarovat a ne zabít, pokrčili rameny a odjeli. Tím také, Geralte, v mých očích velice stouplí. No, ale pak přijel jeden, mladší než ty, na jméno si už nevzpomenu, jestli je vůbec řekl. Ten se o to pokusil."

"No a?"

"Jeho střeva zubatá princezna roztahala pěkně daleko. Na půl dostřelu z luku."

Geralt přikývl.

"Víc jich nebylo?"

"Přišel ještě jeden."

Velerad se na okamžik odmlčel, zaklínač jej ale nepoháněl.

"Jo," řekl místodržící, "našel se ještě jeden. Zpočátku, když mu Foltest pohrozil šibenicí, jestli tu strigu zabije nebo zmrzačí, se jenom rozesmál a začal balit. No ale pak..."

Velerad opět ztišil hlas, až skoro šeptal a nakláněl se přes stůl.

"Pak to tedy vzal. Víš, Geralte, tady, ve Wyzimě, najdeš pár rozumných lidí, některé z nich i ve vysokém postavení, jimž se to všechno už pěkně zhnusilo. Říká se, že ti lidé zaklínače potichoučku přesvědčili, aby se vykašlal na okolky a kouzla a strigu prostě zlikvidoval. Králi aby pak řekl, že došlo k pracovnímu úrazu. Král se rozzlobí, to je jisté, ale všechno skončí tím, že mu z odměny nevyplatí ani oren. Ten fikaný zaklínač na to ale, že zadarmo si na strigy můžeme chodit sami. No, co se dalo dělat, složili jsme se, posmlouvali. Jenže z toho nakonec nic nebylo."

Geralt zvedl obočí.

"Jak říkám - nic," řekl Velerad. "Zaklínač tam nechtěl jít hned první noc. Potuloval se, čmuchal, ohlížel situaci. Až nakonec, alespoň se to říká, uviděl strigu, a to určitě v akci, protože ta bestie z krypty neleze jen proto, aby si protáhla nohy. Viděl ji a okamžitě zmizel. Neřekl ani sbohem."

Geralt zkrivil rty v jakési napodobenině úsměvu.

"Rozumní lidé," promluvil, "ty peníze ještě určitě mají, že? Zaklínači neberou předem."

"Samozřejmě," odpověděl Velerad. "Mají je."

"A nemluví se náhodou, kolik toho je?"

Velerad vycenil zuby.

"Někdo říká - osm set."

Geralt zakroutil hlavou.

"Další pak," zabručel místodržící, "vykládají o tisíci."

"To není tak moc, zvláště když jsi uvědomíme, že lidé často přehánějí. Konec konců, král dává tři tisíce."

"A nezapomeň na snoubenku navrch," vysmíval se mu Velerad. "O čem tu vlastně mluvíme? Stejně je jasné, že ty tři tisíce nedostaneš."

"Proč ne?"

Velerad udeřil pěstí do stolu.

"Geralte, nenič mou představu o zaklínačích! Už se to vleče víc než šest let! Striga rok co rok pozabíjí půl sta lidí, teď tedy míš, protože se každý od zámku drží v uctivé vzdálenosti. Kdepak, brachu, já na kouzla věřím, viděl jsem toho dost a taky věřím - do jisté míry, samozřejmě, - ve schopnosti mágů a zaklínačů. Ale to odčarování je pitomost, vymyšlená hrbatým a usopleným dědkem, zblblým z poustevnického žrádla, pitomost, které kromě Foltesta nevěří vůbec nikdo. Kdepak, Geralte. Adda porodila strigu, protože se vyspala s vlastním bratrem - taková je pravda a nic s tím neuděláš. Striga, jako všechny strigy, žere lidi a je třeba ji zabít - prostě a jednoduše. Poslyš, před dvěma lety se vesničani z nějaké zapadlé díry u Mahakamu, jímž požíral ovce drak, dali dohromady, draka umlátili klanicemi a ani nepovažovali za nutné nějak zvlášť se tím chlubit. A my tady, ve Wyzimě, čekáme na zázrak,

za každého úplňku zamykáme dveře nebo ke kůlu před zámkem přivazujeme zločince v naději, že se ta potvora nažere a vrátí zpátky do rakve."

"To není nejhorší řešení," usmál se zaklínač. "Zločinnost klesla?"

"Ani trochu."

"Do zámku - toho nového - se jde kudy?"

"Zavedu tě tam sám. Co bude s tím návrhem rozumných lidí?"

"Proč spěcháš, místodržící?" řekl Geralt. "Při práci se může klidně stát nějaké neštěstí, ať už chtít budu nebo ne. A pak, ti rozumní lidé by se měli zamyslet nad tím, jak mě ochrání před královým hněvem a nachystat těch patnáct set orenů, o nichž se mluví."

"Říká se tisíc."

"Kdepak, pane Velerade," prohlásil zaklínač neústupně. "Ten, komu dávali tisíc, utekl, sotva strigu zahlédl. Dokonce ani nesmlouval. To znamená, že riziko stojí za víc než tisícovku. Jestli nestojí za víc než patnáct set, to se teprve uvidí. Já se ale, samozřejmě, rozloučím."

Velerad se poškrábal na hlavě.

"Gerate? Dvanáct set?"

"Ne, pane místodržící. Není to lehká práce. Král nabízí tři tisícovky a musím vám říct, že odčarování je někdy snazší než zabít. Nakonec, kdyby to bylo tak prosté, už by ji někdo z mých předchůdců zabil. Nebo si myslíte, že se dali zakousnout jen ze strachu před králem?"

"Dobře, dobře, brachu," přikývl Velerad smutně. "Tak platí. Před králem ale o nějakém neštěstí při práci ani nešpitni. Radím ti dobře."

*

Foltest byl štíhlý, měl hezkou (až moc hezkou) tvář. Podle zaklínačova odhadu mu nebylo ještě ani čtyřicet. Seděl na židli vyřezané z černého dřeva, nohy natažené ke krbu, u něhož se vyhřívali dva psi. Vedle, na truhlici, seděl starší, urostlý muž s plnovousem. Za králem stál další, bohatě oděný, s hrdým výrazem ve tváři. Velmož.

"Zaklínač z Rivska," pronesl král po chvíli mlčení, nastalém po Veleradově představování.

"Ano, pane," uklonil se Geralt.

"Z čeho ti tak zešedivěla hlava? Z kouzel? Vidím, že ještě nejsi tak starý. Dobře, dobře, nemusíš nic říkat. Byl to jen žert. Zkušenosti, doufám, jistě nějaké máš?"

"Jistě, pane."

"Rád bych o nich věděl něco bližšího."

Geralt se uklonil ještě hlouběji.

"Jistě je vám známo, pane, že náš zákon zakazuje mluvit o naší práci."

"To je výhodný zákon, pane zaklínači, velice výhodný. Ale jen tak, bez podrobností, měls už co dělat s lesními muži?"

"Měl."

"S upíry? S těmi hroznějšími?"

"Také."

Foltest se zarazil.

"A se strigami?"

Gerald zvedl hlavu a pohlédl králi přímo do očí.

"Ano!"

Foltest odvrátil zrak.

"Velerade!"

"Ano, milosti."

"Seznámils jej s podrobnostmi?"

"Ano, milosti. Tvrdí, že princeznu lze odčarovat."

"To vím už dávno. Jenže jak, vážený zaklínači? Ach ano, zapomněl jsem, zákon. Dobře, ještě maličkost. Zaklínačů jsem tu už pár měl. Řekl mu to, Velerade? Dobře. A tak vím, že raději zabíjíte, než snímáte zakletí. S tím ale vůbec nepočítej. Spadne-li mé dcerce z hlavy jen vlásek, položíš svou na špalek. To je všechno. Ostrite, i vy, pane Segeline, zůstaňte tu a dejte mu všechny informace, jaké jen bude chtít. Ti zaklínači mají vždycky moc otázek. Nakrmte jej a ubytujte na zámku. Ať se netoulá po hospodách."

Král se zvedl, hvízdal na psy a vykročil ke dveřím, rozhazuje slámu, pokrývající podlahu u komnatě. U dveří se ještě otočil.

"Když uspěješ, je odměna tvá. A když se osvědčíš, třeba ještě něco přidám. Na těch řečech lůzy o svatbě s princeznou není, samozřejmě, ani zrnko pravdy. Doufám, že tě ani nenapadlo, že bych svou dceru provdal za nějakého přivandrovalce."

"Ne, pane, to si nemyslím."

"Dobře, to mi dokazuje, že to máš v hlavě v pořádku."

Foltest odešel a zavřel za sebou. Velerad i oba velmoži se okamžitě posadili ke stolu. Místodržící dopil králův z poloviny plný pohár, nahlédl do džbánu a zaklel. Ostrit, sedící na Foltestově místě, hladil dlaní vyřezávaný lenoch židle a zaklínače si úkosem prohlížel. Vousáč Segelin na Geralta kývl.

"Posaďte se, vážený zaklínači, posaďte se. Večeře tu bude co nevidět. Co byste chtěl vědět? Místodržící Velerad vám už určitě všechno řekl. Znam ho. Určitě toho napovídal spíš víc než mň."

"Jen pár otázek."

"Prosím."

"Místodržící mluvil o tom, že král ihned po tom, co se striga narodila, povolal mnoho Vědoucích."

"To je pravda. Jen neříkejte striga, ale princezna. Spíš se tak vyhneme přerěknutí před králem - a s tím souvisejících nepříjemností."

"Byl mezi Vědoucími někdo známý? Slavný?"

"Byli tu takoví, tehdy i později. Na jména si vzpomenout nedokážu. A vy, pane Ostrite?"

"Nevzpomínám si," odvětil velmož. "Vím ale, že mnozí z nich se těšili slávě a uznání. Moc se o tom mluvilo."

"V tom, že zakletí je možno sejmout, byli zajedno?"

"To zdaleka ne," usmál se Segelin. "V žádném případě. Ale takové tvrzení padlo také. Mělo to být jednoduché, protože, vzpomínám-li si dobře, stačilo strávit noc od západu do kuropění v podzemí, u sarkofágu."

"Opravdu, jak prosté!" vyprskl Velerad.

"Zajímalo by mě, jak... princezna vypadá."

Velerad se zvedl ze židle.

"Princezna vypadá jako striga!" vykřikl. "Jako ta nejstrigovatější striga, o jaké jsem kdy slyšel. Její jasnost, královská dcera, superparchant, je čtyři lokty vysoká, vypadá jako pivní soudek, tlamu má od ucha k uchu, plnou zubů jako dýky, rudé oči a zrzavou palici. Pazoury a drápy jako divoká kočka a visí jí až k zemi. Jen se divím, že jsme ještě nezačali po spřátelených dvorech rozesílat její podobizny. Princezna - ať ji mor schvátí - má už čtrnáct let, je tedy na čase uvažovat o vdavkách s nějakým princem."

"Zadrž, místodržící," zamračil se Ostrit, pokukuje po dveřích. Segelin se pousmál.

"Popis, ač tak obrazný, byl poměrně přesný a o to panu zaklínači přece šlo, že? Velerad ještě zapomněl na to, že se princezna pohybuje neuvěřitelně rychle a že má mnohem větší sílu, než by se bylo možno domýšlet z její výšky a stavby těla. A že má čtrnáct let, je pravda. Je-li to důležité."

"Je to důležité," potvrdil zaklínač. "K útokům na lidi dochází výhradně jen za úplňku?"

"Ano," odvětil Segelin, "pokud vychází ze Starého zámku. V zámku lidé hynuli nezávisle na měsíční fázi. Venku ale útočí pouze za úplňku. A to ještě ne vždy."

"Došlo k útoku někdy i ve dne?"

"Ne, ve dne nikdy."

"Oběti požívá vždy?"

Velerad si šťavnatě odplivnul do slámy.

"Aby tě... Geralte, co nevidět tu bude večere. Fuj! Požívá, nakusuje, nechává, různě - nejspíš podle nálady. Jednomu ukousla jen hlavu, pár jich vykuchala, několik zase obrala na kost, dalo by se říct. Aby d'as spral její matku!"

"Dej si pozor, Velerade!" sykl Ostrit. "O strize si mluv, co chceš, ale Addu přede mnou neurážej. Před králem tu odvahu nemáš."

"Existuje někdo, na koho zaútočila a on to přežil?" otázal se zaklínač, na oko si nevšímaje velmožova výbuchu.

Segelin a Ostrit se po sobě podívali.

"Ano," odpověděl vousáč. "Hned zpočátku, před šesti lety, se vrhla na dva vojáky, stojící u krypty na stráži. Jednomu se podařilo uniknout."

"A pak," vmísil se do řeči Velerad, "mlynář. Napadla ho u města, vzpomínáš si?"

Druhého dne večer mlynáře přivedli do místnosti nad strážnicí, v níž byl zaklínač ubytován. Přivedl jej voják v plášti s kapucí.

Rozhovor nepřinesl dohromady nic podstatného. Mlynář byl vylekaný, blekotal a zakoktával se. Víc zaklínači řekly jeho jizvy - striga měla impozantní rozevření čelistí a ostré zuby, zvláště pak dlouhé horní řezáky - byly čtyři, dva z každé strany. Drápy určitě ostřejší než divoká kočka, ale na tak zakřivené. Jen díky tomu se mlynáři podařilo uniknout.

Geralt dokončil prohlídku a pohybem ruky se rozloučil s mlynářem i vojákem. Voják vesničana vystrčil za dveře a sňal kapuci. Byl to sám Foltest.

"Jen sed', nevstávej," řekl král. "Není to oficiální návštěva. Dal ti ten rozhovor něco? Slyšel jsem, žeš byl dopoledne v zámku?"

"Ano, pane."

"Kdy se dáš do práce?"

"Do úplňku scházejí čtyři dny. Po úplňku."

"Chceš si ji předtím prohlédnout?"

"To není nutné. Ale najezená... princezna... nebude tak pohyblivá."

"Striga, mistře, striga. Nehrajme si na diplomaty. Princezna z ní teprve bude. Konečně, právě o tom jsem si s tebou přišel promluvit. Odpovídej přímo, krátce a jasně - bude nebo nebude? Jen se neschovávej za nějaký zákon."

Geralt si otřel čelo.

"Králi, prohlašuji, že kletbu je možno zrušit. A nemýlím-li se, tak opravdu strávením noci v zámku. Zastihne-li strigu třetí kuropění mimo sarkofág, kletba se zlomí. Tak se se strigami obvykle jedná."

"To je to tak prosté?"

"Nic jednoduchého to není. Za prvé se ta noc musí přežít. Také může dojít k odchylkám, mohou to být třeba tři noci a ne jedna. A jsou také případy... no... beznadějně."

"Ano," povzdechl si Foltest. "Pořád mi něco říká. Zabít tu bestii, protože je nevyléčitelná. Jsem si, mistře, jist, že s tebou už také mluvili. Že ano? Lidožroutku zabít bez okolků hned zpočátku a králi pak nakukat, že to jinak nešlo. Král nezaplatí, zaplatíme my. Velice chytré, protože král nechá zaklínače stít nebo pověsit a zlato zůstane v kapse."

"Král zaklínače nechá opravdu stít bezpodmínečně?" zarazil se Geralt.

Foltest se na dlouho zadíval do Rivových očí.

"Král neví," řekl pak. "Ale zaklínač by s tím měl raději počítat."

Ted' se zase odmlčel Geralt.

"Udělám, co budu moci," řekl pak. "Ale kdyby se to vyvíjelo špatně, budu se bránit. Vy, pane, musíte s touto eventualitou počítat také."

Foltest vstal.

"Nechápeš mě. Je mi jasné, že jí zabiješ, kdyby začalo být horko - ať už se mi to líbí nebo ne. Jinak zabije ona tebe. Jistě a neodvolatelně. Neroztrubuju to, ale nikoho, kdo by ji zabil v sebeobraně, bych nepotrestal. Nedopustím ale, aby byla zabita bez pokusu o záchranu. Už tu

byly tři pokusy o zapálení Starého zámku, stříleli po ní z luků, kopali jámy, líčili pasti a osidla - dokud jsem jich pár nepověsil. Ale tady jde o něco jiného. Poslyš mistře!"

"Prosím."

"Po třetím kuropění, chápu-li tě správně, už tu nebude striga. CO ale bude?"

"Půjde-li všechno dobře, pak čtrnáctiletá dívka."

"Rudooká? S krokodýlími zuby?"

"Normální dívka. Jen..."

"No?"

"Fyzicky."

"A bác ho. A psychicky? Každý den k snídani vědro krve? Dívčí stehýnko?"

"Ne. Psychicky... to se nedá jen tak říct. Myslím, že na úrovni, co já vím, tak tří, čtyřletého dítěte. Delší dobu bude vyžadovat zvláštní péči."

"To je samozřejmé. Mistře?"

"A může se to vrátit? Někdy později?"

Zaklínač mlčel.

"Aha," dovtípil se král. "Může. A co pak?"

"Kdyby po dlouhých, několikadenních mdlobách zemřela, musíte její tělo spálit. A to co nejrychleji."

Foltest se zasmušil.

"Já si ale nemyslím," dodal Geralt, "že k tomu musí dojít. Pro jistotu vám, pane, dám několik rad, jak nebezpečí zmenšit."

"Už teď? Není to brzo, mistře? Co když..."

"Už teď," přerušil jej Riv. "Může se stát cokoli, králi. Může se stát, že ráno v kryptě najdete odčarovanou princeznu a mou mrtvolu."

"To snad ne. I přes mé svolení k sebeobraně? A to ti na něm, jak se zdá, ani moc nezáleželo."

"Je to vážná věc, králi. Riziko je veliké. Proto poslyšte - princezna musí mít na krku neustále safír, nejlépe inkludovaný, a to na stříbrném řetízku. Ve dne v noci."

"Co je to inkludovaný?"

"Se vzduchovou bublinou uvnitř. Kromě toho v její ložnici občas palte jalovcové, jeřabinové a lískové větvičky."

Foltest se zamyslel.

"Děkuji ti za rady, mistře. Uposlechnu tě, pokud... A teď zase pro změnu poslouchej ty. Zjistíš-li, že je to beznadějně, zabij ji. Odčaruješ-li ji a děvče nebude... normální... budeš-li mít jen stín pochybností, že se to podařilo, zabij ji také. Neboj se, neublížím ti. Před lidmi po tobě budu řvát, vyženu tě z paláce i z města. Nic víc. Odměnu ti, samozřejmě, nevyplatím. Snad něco usmlouváš - však víš od koho."

Na chvíli zavládlo ticho.

"Geralt," Foltest zaklínače poprvé oslovil jménem.

"Prosím?"

"Co je pravdy na těch řečech, že to dítě je takové, protože Adda byla mou sestrou?"

"Jen málo. Žádná kletba nepůsobí sama od sebe, někdo ji musí vyslovit. Jsem ale toho názoru, že váš svazek se sestrou je prvotní příčinou té kletby a tedy i onoho následku."

"To jsem si myslel. Někteří z Vědoucích, i když ne všichni, to říkali také. Geralte, kde se to všechno, ty čáry a kouzla, vzaly?"

"To nevím, pane. Zkoumáním těchto jevů se zabývají Vědoucí. Nám, zaklínačům, stačí vědět, že tyto jevy vyvolává soustředěná vůle. A také vědět, jak s tím bojovat."

"Zabíjet?"

"Nejčastěji. Za to nám, konečně, také většinou platí. Málokdo chce zakletí zrušit, králi. Lidé se obvykle chtějí chránit před nebezpečím. A má-li nestvůra na svědomí nějaké lidské životy, musíte ještě počítat se mstou."

Král vstal, udělal pár kroků komnatou a zastavil se před zaklínačovým mečem, visícím na zdi.

"Tím?" otázal se, ale na Geralta ani nepohlédl.

"Ne, ten je na lidi."

"Slyšel jsem. Víš co, Geralte? Půjdu do krypty s tebou."

"To je vyloučeno."

Foltest se otočil. Oči se mu leskly.

"Víš ty, čaroději, že jsem ji nikdy ani nezahlédl? Ani po narození, ani potom. Měl jsem strach. A už ji ani nikdy spatřit nemusím, že? Snad mám aspoň právo vidět, jak ji budeš vraždit."

"Opakuji, že je to vyloučeno. Byla by to jistá smrt. I pro mne. Povolím pozornost, vůli... Ne, králi."

Foltest se otočil a přistoupil ke dveřím. Galtovi se na okamžik zazdalo, že odejde beze slova, bez rozloučení, ale král se zastavil a pohlédl na něj.

"Docela ti věřím," pravil. "I když je jasné, jaké jsi kvítko. Slyšel jsem, co se stalo v hospodě. Jsem si jistý, že jsi ty chlapy pozabíjel jen proto, abys otrásl lidmi i mnou. Je mi jasné, že jsi je mohl porazit i bez zabíjení. Mám strach, že se nikdy nedovím, zda jsi mou dceru šel zachránit nebo zabít. Já s tím ale souhlasím. Musím s tím souhlasit. A víš proč?"

Galt neodpověděl.

"Protože si myslím," řekl král, "že to děvče trpí. Nemám pravdu?"

Zaklínač do krále zabodl své oči. Nepřítakal, nepřikývl, neučinil ani nejmenší gesto, ale Foltest věděl, znal odpověď.

*

Galt naposledy vyhlédl zámeckým oknem. Soumrak padal rychle. Za jezerem se mihotala nezřetelná světélka Wyzimy. Kolem zámku byla pustina - pruh země nikoho, jímž se město za posledních šest let ohradilo od nebezpečného místa; nezůstalo tam nic, jen pár

trosek, shnilých nosníků a zbytky zubaté kolové ohrady, jež se zřejmě nevyplatilo rozebrat a přestěhovat. Nejdál - až na protilehlou stranu města - přenesl svou rezidenci sám král; břichatá masa jeho nového paláce se nezřetelně rýsovala na tmavě modré obloze.

Zaklínač se vrátil k zaprášenému stolu v jedné z prázdných a poničených komnat, u nějž se pomalu, klidně a pečlivě připravoval. Času, jak věděl, měl dost. Striga kryptu před půlnocí neopustí.

Na stole ležela nevelká okovaná truhlička. Otevřel ji. Uvnitř byly v přihrádkách, vyložených senem, namačkány flakónky z tmavého skla. Zaklínač tři z nich vytáhl.

Z podlahy zvedl veliký balík, zavinutý do tlusté vrstvy ovčích kůží a převázaný řemenem. Rozbalil jej a vytáhl meč se zdobenou rukojetí, skrytý v lesklé černé pochvě, pokryté řadami runových znaků a symbolů. Obnažil ostří, které zasvítilo čistým zrcadlovým leskem. Čepel byla z ryzího stříbra.

Pak zašeptal zaříkadlo, postupně vypil dva flakónky, po každém hltu položil levou ruku na hlavici meče. Pak, těsně zahalený do svého černého pláště, usedl na podlahu. V komnatě, jako ostatně v celém zámku, nebyla žádná židle.

Seděl bez hnutí, se zavřenýma očima. Jeho dech, zpočátku pravidelný, najednou zrychlil, zdrsněl a zneklidněl. A pak se úplně ztratil. Směs, s jejíž pomocí zaklínač ovládl funkce všech orgánů těla, se skládala hlavně z čemeřice, blínu, hlohu a durmanu. Ostatní složky neměly název v žádném lidském jazyce. Pro každého, kdo by na to nebyl, jako Geralt, zvyklý od dětství, by to byl smrtelný jed.

Zaklínač prudce otočil hlavu. Jeho sluch, teď neuvěřitelně zostřený, z tich lehce vylovil šelest kroků na kopřivami zarostlém nádvoří. Striga to být nemohla. Bylo ještě příliš jasno. Hodil si meč na záda, trubičku ukryl do ohniště rozbitých kamen a tiše, jako netopýr, se pustil se schodů.

Na nádvoří bylo ještě natolik jasno, že přicházející člověk mohl rozeznat zaklínačovu tvář. Člověk - byl to Ostrit - prudce ustoupil, ústa se mu zkřivila v mimovolné grimase strachu a odporu. Zaklínač se zlomyslně usmál - dobře věděl, jak vypadá. Po vypití směsi rulíku, oměje a světlušek tvář dostane křídovou barvu a panenky se roztáhnou přes celou duhovku. Zato ale tento přípravek dovoluje vidění i v nejčernější tmě. A to Geraltovi šlo.

Ostrit se rychle ovládl.

"Už teď vypadáš jako mrtvola, čaroději," řekl. "Určitě ze strachu. Neboj se. Přináším ti milost."

Zaklínač neodpověděl.

"Neslyšels, rívský mastičkáři, co jsem řekl? Jsi zachráněný a bohatý."

Ostrit potěžkal objemný měšec a pak jej hodil Geraltovi pod nohy. "Tisíc orenů. Ber to, sedej na koně a padej odtud."

Riv ani teď nic neříkal.

"Nevyvaluj na mě oči!" zvedl Ostrit hlas. "A neokrádej mě o čas. Nebudu tu stát do půlnoci. Nechápeš? Nepřeji si, abys snímal nějaká zakletí. Ne, nemysli si, žeš to uhádl. Nedržím s Veleradem a Segelinem. Nechci, abys ji zabil. Prostě vypadni. Ať to zůstane tak, jak to je."

Zaklínač se ani nepohnul. Nechtěl, aby velmož viděl, jak rychlé jsou teď jeho pohyby a reakce. Rychle se stmívalo, což bylo dobře, přílišné světlo jej oslepovalo.

"A proč by to, pane, mělo zůstat tak, jak to je?" otázal se. Snažil se vyslovovat co nejpomaleji.

"To tě," Ostrit zvedl hrdě hlavu, "nemusí vůbec zajímat."

"A co když to vím?"

"To by mě zajímalo."

"Bude-li striga lidem škodil ještě víc, bude snazší odstranit Foltesta z trůnu, že? Tohle královské bláznění se velmožům i lidu zhnusí, není to tak? Jel jsem k vám přes Redanii a Novigrad. Moc se tam mluví o tom, že mnozí Wyzimští se zhlédli v králi Vizimirovi, vidí v něm spasitele a skutečného vládce. Jenže mě, pane Ostrite, nezajímá politika, zájmy trůnů ani palácové převraty. Mám tady práci. Nikdy jste neslyšel o plnění slibů a obyčejné slušnosti?"

"Dej si pozor, s kým mluvíš, vandráku!" vykřikl Ostrit vztekle a sáhl po meči. "Už toho mám dost. Nejsem zvyklý diskutovat s nějakými pobudy! Hleďme - etika, zákony, morálka! A kdo to říká! Lotr, který sotva co přišel, vraždil lidi. Který se před Foltestem ohýbal v úklonách a za jeho zády smlouval s Veleradem jako nájemný vrah. Tak ty se, pacholku, opovažuješ učit slušnosti? Hrát si na Vědoucího? Mága? Čaroděje? Ty prašivý zaklínači! Zmiz odtud, než ti napráskám mečem!"

Zaklínač stál klidně, ani se nepohnul.

"Běžte odtud raději vy, pane Ostrite," řekl. "Už se stmívá."

Ostrit o krok ustoupil a bleskurychle tasil.

"Sám si o to řekl, čaroději. Zabiju tě. Nepomůžou ti ani ty tvoje kousky. Mám u sebe želví kámen."

Geralta se usmál. Pověra o moci želvího kamene byla stejně rozšířená, jako nepravdivá. Zaklínače ale ani nenapadlo ztrácet čas zaklínadly a tím spíš ohrožovat stříbrnou čepel dotekem Ostritova meče. Zmizel pod roztočeným ostrím a udeřil velmože stříbrnými cvoky, nabitými do manžety, do spánku.

*

Ostrit se rychle vzpamatoval a bloudil očima v naprosté tmě. Zjistil, že je svázaný. Geralta, stojícího vedle sebe, neviděl. Zorientoval se ale, kde je a hrozně zavyl.

"Mlč," upozornil jej zaklínač, "ať ji nepřivoláš předčasně."

"Ty prokletý vrah! Kde jsi? Okamžitě mě rozvaž, lumpe! Za tohle budeš, ty zkurvysyne, viset!"

!Mlč!"

Ostrit se s námahou nadechl.

"Chceš mě tu nechat, aby mě sežrala! Svázaného?" otázal se, teď už ale mnohem tišeji. Nadávku přidal skoro šeptem.

"Ne," odpověděl zaklínač. "Pustím tě. Ale ne hned."

"Ty lotře!" zasyčel Ostrit. "Abych strigu odlákal, co?"

"Přesně tak."

Ostrit ztichl, přestal sebou házet a zůstal klidně ležet.

"Zaklínači?"

"Copak?"

"To, že jsem chtěl svrhnout Foltesta, je čistá pravda. Nejsem sám. Ale jen já toužil po jeho smrti, chtěl jsem, aby zemřel v mukách, aby zešilel, aby zaživa shnil. A víš proč?"

Geralt mlčel.

"Miloval jsem Addu. Královu sestru. Královu milenku. Královu děvku. Miloval jsem ji... Zaklínači, jsi tady?"

"Jsem."

"Vím, co si myslíš. Jenže to není pravda. Věř mi, nepoužil jsem žádné čáry. Ani žádná kouzla neznám. Jen jednou jsem ve vzteku řekl... Jen jednou. Zaklínači, slyšíš?"

"Slyším."

"Byla to jeho matka, stará královna. Určitě to byla ona. Nemohla se dívat na to, jak on a Adda... Já ne. Víš jen jednou jsem se pokusil přemluvit ji a Adda... Zaklínači? Neovládl jsem se a řekl... Zaklínači? Byl jsem to já? Já?"

"Teď už je to jedno."

"Zaklínači, už se blíží půlnoc?"

"Blíží."

"Pusť mě dřív. Dopřej mi víc času."

"Ne."

Ostrit skřípění odsouvané náhrobní desky neslyšel, ale zaklínač ano. Sklonil se a dýkou rozsekl velmožova pouta. Ostrit na nic nečekal, zvedl se a neohrabaně pokulhávaje se celý ztuhlý rozběhl. Jeho oči se tmě už dokázaly přizpůsobit, takže cestu z hlavního sálu k východu rozeznával dobře.

Z podlahy s rachotem vyrazila deska, uzavírající vstup do krypty. Geralt, předvídavě ukrytý za schodiště, zahlédl strižinu obludnou postavu, hbitě a rychle uhánějící za vzdalujícím se klapotem Ostritových bot. Nevydala ani nejslabší zvuk.

Noc rozčísl hrůzný, rozechvělý a šílený výkřik, otrásl starými zdmi, chvějivě se nesa do výšky. Zaklínač nedokázal vzdálenost odhadnout přesně - jeho zostřený sluch jej pletl - věděl ale, že striga Ostrita dopadla velice rychle. Příliš rychle.

Vyšel doprostřed sálu, postavil se u vchodu do krypty a odhodil plášť. Pohnul rameny, to aby si upravil meč, a natáhl si rukavice. Měl ještě chvilku čas. Věděl, že i když se za posledního úplňku striga dobře nažrala, Ostritovu mrtvolu hned tak neopustí. Srdce a játra pro ni byla příliš cenná, látky v nich obsažené jí umožňovaly dlouhý pobyt v letargii.

Zaklínač čekal. K východu jitřenky, jak počítal, zbývaly ještě tři hodiny. Kohoutí zakokrhání by jej mohlo splést. V okolí ale žádní kohouti ani nebyli.

Pak ji uslyšel. Šla pomalu, nohama šoupajíc po podlaze. A pak ji i uviděl.

Popis byl přesný. Nesouměrně velká hlava, sedící na krátkém krku, byla zahalená rozčuchanou svatozáří rusých vlasů. Oči svítily ve tmě jako dva karbunkly. Striga se zastavila a upřela zrak na Geralta. Pak otevřela tlamu, jako kdyby se chtěla pochlubit řadami bílých a

špičatých zubů, načež čelisti zaklapla se zvukem, připomínajícím zavření železné bedny. A pak najednou bez rozběhu skočila a začala se na zaklínače sápat zkrvavenými drápy.

Geralt uskočil, zavířil v rychlé piruetě, striga se o něj otřela, také se roztočila, ale její drápy rozčísly jen vzduch. Nezapotácela se, ale opět zaútočila - okamžitě, z otáčky, zuby klaply těsně u Geraltovy hrudi. Riv odskočil na druhou stranu, třikrát změnil směr otáčení ve vířivé piruetě, čímž strigu zmátl. Při odskoku ji silně, i když bez rozmachu, udeřil stříbrnými trny, vsazenými do svrchní strany rukavice, do spánku.

Striga hrůzně zakřičela, její řev naplnil dvorec dunivou ozvěnou, pak upadla, ztuhla a začala výt - hluše, zlověstně, zuřivě.

Zaklínač se zlostně usmál. První pokud - s tím ostatně také počítal - dopadl skvěle. Stříbro bylo pro strigy, jako ostatně pro všechny nestvůry, přivolané k životu kouzly, vražedné. Byla zde tady šance, že tahle bestie je stejná jako ostatní, což by mu mohlo dopomoci k úspěchu. Stříbrný meč mu pak - v nejhorším případě - mohl zaručit život.

Striga s dalším útokem příliš nespíchala. Teď se blížila pomalu, cenila zuby, odporně přitom slintajíc. Geralt ustoupil obloukem, opatrně našlapoval, zpomalováním a zrychlováním pohybu strigu mátl, neumožňoval jí skočit. Přitom rozvíjel dlouhý, tenký a pevný řetěz se závažím na konci. Řetěz byl také stříbrný.

V okamžiku, kdy se striga odrazila a skočila, zasvištěl řetěz vzduchem a jako had bleskově omotal paže, krk i hlavu nestvůry. Striga se svalila s pronikavým pískáním. Válela se po podlaze, hrozně přitom řvala - nebylo poznat, zda vztekem či ze žhavé bolesti, již ji spaloval nenáviděný kov. Geralt byl spokojen - kdyby chtěl strigu zabít, měl teď tu nejlepší příležitost. Nic v dosavadním chování strigy ale nenasvědčovalo tomu, že by to měl být nevyléčitelný případ. Stáhl se do bezpečné vzdálenosti a nespouštěje oči z balíku svíjejícího se na podlaze, zhluboka dýchal a soustředil se.

Řetěz praskl, stříbrné články se zvonivě rozsypaly na všechny strany. Vztekem zaslepená striga se s vytím vrhla do útoku. Geralt klidně čekal, jen zvednutou pravou rukou před sebou ve vzduchu kreslil Znamení Aard.

Striga odletěla několik kroků zpět, jako po ráně kladivem, udržela se ale na nohou. Ukázala drápy a odhalila tesáky. Vlasy se jí zvedly a rozevlály, jako kdyby stála v prudkém větru. S námahou, chroptíc, krok za krokem šla dál. Přese vše šla.

Geralt zneklidněl. Nečekal sice, že by tak prosté Znamení dokázalo strigu úplně znehybnět, jenže také nečekal, že bestie odpor překoná tak snadno. Nedokázal Znamení držet příliš dlouho, bylo to příliš vyčerpávající a striga před sebou měla ne více než deset kroků. Prudce Znamení sejmul a uskočil. Přesně jak čekal, přeběhla zaskočená striga dopředu, ztratila rovnováhu, upadla, sklouzla po podlaze a spadla po schodišti do zejícího otvoru krypty. Zezdola se ozvalo její zuřivé zavytí.

Aby získal čas, skočil Geralt na ochoz schodiště. Neurazil ještě ani polovinu dráhy, když striga vyrazila z krypty, uhánějíc jako velký černý pavouk. Zaklínač počkal, až za ním vyběhne na schody, vyšvihl se na zábradlí a skočil dolů. Striga na schodišti se otočila, odrazila se a rozletěla se za ním neuvěřitelným, více než desetimetrovým skokem. Teď už se jeho piruetami nedala tak snadno oklamat - dvakrát svými drápy poznamenala Rivovu kazajku. Odmrští ji ale novým, silným úderem stříbrnými trny. Striga zaváhala. Víc a víc rozzuřený Geralt se zapotácel a mohutným kopancem do boku srazil bestii k zemi.

Zařvala silněji než kdy předtím. Až ze stropu začala padat omítka.

Potom se zvedla. Třásla se v neovladatelném vzteku a touze po krvi. Geralt čekal. Tasil meč, opisoval jím ve vzduchu kruhy, postupoval, kroužil kolem ní, jen dával pozor, aby mečem nehýbal v rytmu a tempu svých kroků. Neskočila. Přibližovala se pomalu a pozorně sledovala zářivý stín čepele. Geralt se najedno zastavil a ztuhl. Znejistělá striga se zastavila také. Zaklínač ostrím opsal půlkruh a udělal krok směrem k ní. Pak další. A pak, s roztočeným mečem nad hlavou, skočil.

Striga se schoulená snažila dostat z jeho dosahu. Ale Geralt byl blízko a v ruce se mu leskla zbraň. Oči mu zlověstně plály, ze semknutých rtů vyrazil chraptivý výkřik. Striga musela opět ustoupit, tlačena silou soustředěné nenávisti, zuřivosti a násilí vyzařující z útočícího člověka. Tlak na ni dorážel ve vlnách, vnikal jí do mozku a vnitřností. Až k bolesti zasažena dosud neznámým pocitem roztřeseně a tence vyjekla, otočila se na místě a dala se na bláznivý útěk do temného bludiště zámeckých chodeb.

Roztřesený Geralt zůstal stát uprostřed sálu. Byl sám. Trvalo to dlouho, říkal si, než ten tanec na okraji propasti, ten bláznivý, příšerný válečný tanec přinesl očekávaný výsledek, než dosáhl psychické jednoty s nepřítelem a dostal se k základům soustředěné vůle, přeplyňující nitro strigy. Zlé, chorobné vůle, z jejíž pomoci se striga zrodila. Zachvěl se, když si připomněl okamžik, v němž zachytil náboj zla, aby jej pak jako zrcadlo odrazil na nestvůru. Ještě nikdy se nesetkal s takovou koncentrací nenávisti a vražedné zuřivosti - ani u bazilišků, kteří se v tomto ohledu těšili té nejhorší pověsti.

Tím líp, napadlo jej, když šel ke vchodu do krypty, černajícimu se v podlaze jako obrovská kaluž. Tím líp, tím silnější ránu striga dostala. Bude mít víc času na další věci. Než se striga oťrese z šoku. Zaklínač pochyboval, že by něco takového dokázal znovu. Účinek elixírů slábl a úsvit byl ještě daleko. Striga se do krypty nesmí dostat před jitřenkou, jinak by celá jeho dosavadní námaha byla zbytečná.

Sestoupil dolů. Krypta nebyla velká, byly v ní jen tři mohutné sarkofágy. Hned první u vchodu měl odsunuté víko. Geralt vytáhl třetí flákónek, rychle jej vypil a ponořil se do rakve, která byla, jak ostatně čekal, dvojité - pro matku a dceru.

Víko zasunul teprve tehdy, když seshora zaslechl řev. Lehl si naznak vedle mumifikovaných ostatků Addy, na desku zevnitř nakreslil znamení Yrden. Na prsa si položil meč a malé přesýpací hodiny, naplněné fosforeskujícím pískem. Pak zkrřížil ruce. Teď už výkřiky strigy neslyšel. Přestal slyšet cokoli, protože vraní oko a vlaštovičník začaly účinkovat.

*

Když otevřel oči, byl písek v hodinách už úplně přesypaný, což znamenalo, že letargie byla delší než bylo třeba. Nastražil uši - neslyšel nic. Jeho smysly už pracovaly normálně. Uchopil meč do ruky, dlaní přešel po víku sarkofágu, zabručel zařikadlo a pak desku lehce odsunul na několik palců. Ticho.

Odsunul víko ještě víc, posadil se - zbraň držel pohotově - a vystrčil ven hlavu. V kryptě byla tma, ale zaklínač věděl, že venku už svítá. Vykřesal oheň, zapálil malou lampičku a zvedl ji. Na zdech se objevily podivné stíny. Nikde nic.

Vyhrabal se ze sarkofágu. Byl celý obolavělý, ztuhlý a prochladlý. Pak ji spatřil. Ležela naznak u sarkofágu, nahá a v bezvědomí.

Byla spíš škaredá. Štíhlounká, s malými hrotitými prsy, špinavá. Světlé rusé vlasy měla skoro až do pasu. Postavil lampičku na desku, přilehl k ní a sklonil se. Ústa měla bledá, na lícni kosti velikou modřinu, památku na jeho úder. Svlékl si rukavice, odložil meč a bez okolků jí zvedl ret. Zuby měla normální. Sáhl po její ruce, zakryté rozčuchanými vlasy. Než nahmatal dlaň, spatřil otevřené oči. Pozdě.

Sekla jej drápy do krku. Zařala hluboko, jeho krev jí zbrotila tvář. Zavyla a druhou rukou mu sekla po očích. Svalil se na ni, chytil ji za obě zápěstí a přitiskl dívku k podlaze. Cvakla, teď už krátkými zuby, před jeho tváří. Udeřil ji čelem do obličeje a stiskl co nejvíc mohl. Neměla už dřívější sílu, jen se pod ním svíjela, vyla a vyplivovala krev - jeho krev - která jí zalévala tvář. Silně krvácel. Neměl čas. Zaklel a citelně ji kousl do krku pod uchem, zakousl se a držel tak dlouho, dokud se nelidské vytí nezměnilo v tichý nemohoucí křik a pak v přidušené vzlykání - pláč čtrnáctileté dívenky, jíž někdo ubližuje.

Když se přestala hýbat, pustil ji, zvedl se na kolena, vytrhl z kapsy na rukávu kus látky a přiložil ji ke krku. Nahmatal meč, přiložil jej omdlelé dívce na hrdlo a sklonil se nad její dlaní. Nehty měla špinavé, polámané, zkrvavené, ale... normální. Naprosto normální.

Těžce se zvedl. Vchodem do krypty se vlévalo lepkavě mokré šero úsvitu. Vykročil ke schodům, ale zachvěl se a těžce usedl na podlahu. Krev prosakující zkrvaveným plátnem mu po ruce stékala do rukávu. Rozepnul kazajku, roztrhl košili, páral a trhal cáry a vázal si je kolem krku. Bylo mu jasné, že nemá moc času, že co nevidět omdlí...

Stihl to. A omdlel.

Ve Wyzimě, za jezerem, potřetí zakokrhál kohout s načepýřeným peřím.

*

Uviděl bílé zdi a hrázděný strop komnaty nad strážnicí. Pohnul hlavou, ale bolestí se stáhl a zasténal. Krk měl silně, dobře a odborně ovázaný.

"Lež, čaroději," řekl Velerad. "Lež a nehýbej se."

"Můj... meč..."

Velerad zakroutil hlavou.

"No jo, no jo. Ten tvůj stříbrný zaklínačský meč je samozřejmě to nejdůležitější. Je tady, neboj. Meč i kufrík. A tři tisíce orenů. Jo, jo. Nic nemluv. To já jsem starý hlupák a ty moudrý zaklínač. Foltest to opakuje celé dva dny."

"Dva..."

"Jasně. Dva dny. Pěkně ti ten krk zřídila. Bylo vidět všechno, co tam uvnitř máš. Ztratil jsi moc krve. Ještě štěstí, že jsme do krypty běželi hned po třetím zakokrhání. Ve Wyzimě tu noc stejně nikdo nespál. Nešlo to. Dělalí jste tam strašný kravál. Neunavuju tě?"

"Prin... cezna?"

"Princezna, co, jako princezna. Hubená. A nějak přihlouplá. Pořád brečí. A čůrá do postele. Ale Foltest říká, že se to spraví. Doufám, že ne k horšímu, co, Geralte?"

Zaklínač zavřel oči.

"No dobře, vždyť já už jdu." Velerad vstal. "Jen odpočívej. Geralte? Než půjdu, řekni mi - proč jsi ji chtěl zakousnout? He - Geralte?"

Zaklínač spal.